McKENZIE FRÖKATALOG GRATIS.

VÅR STANDARD RÖDKLÖVERKATALOG kommer att intressera alla —88 sidor med värdefulla upplysningar. Skriv efter ett exemplar—det fås fritt efter beställning. Katalogen meddelar allting om de bästa frösorter för din trädgård, samtidigt som den ger beskrivning på gott frö för sådd, gräsfrö och klöver.

Havre.

De som önska prova ett nytt slags havrefrö, böra insända beställningar så tidigt som möjligt. **McKenzie utsäde** ha hög kvalitet, och vi äro i stånd att expediera varje beställning. Rekommenderat frö efter vagnslaster för allmän odling.

Meddela oss dina önskningar.

Prisuppgift på begäran.

I år är det åter brist på havre av god kvalitet för utsäde. Hösten har varit dålig, och torskningen blivit uppskjuten vecka efter vecka.

Garnet-vete.

Av stort värde när det gäller en tidig sådd—10 till 12 dagar kan betyda att man undviker rost och frost. Givet större skörd än Marquisvete.

Vårt Garnet förtröd är överträffat. Vi ha valt säden från noggrann kärnodlan och skörden, och äkregrus där vetet visat sig blivit inspekterade som fullkomligt rena från ogräs.

Skriv efter vår prislista innan du insänder din beställning.

Sötklöver, Millet, vete etc., erhålla alla nödvändiga beskrivningar i vår katalog.

A. E. McKENZIE CO. LTD.

Huvudkontor och försäljning: Brandon, Man.

Avdelningskontor: Moose Jaw, Saskatoon, Edmonton och Calgary.

Västra Canadas största fröhandel.

Hatten.

Sylvia erhjöd, där hon låg lättjefullt utsträckt i sin tältstol och sparkade med hälarna i sanden, en minst sagt förtjusande tavla. Hennes klänning var av en kallt grön färg, uppfriskande för ögat, och hennes bobbade hår virvlade sig i guldgula lockar kring huvudet. Ögonen glittrade som två solstålar, och för att man icke skulle bländas, blundade hon.

Hon hade en uppslagen veckotidning knät, men för att sägas sanningen, så satt hon och halvsov. Hon demonstrerade, hur förtjusande en ung flicka kan se ut, när hon sover.

Bredvid stolen låg en flott hatt, tydligen Sylvias, med de skära brättena prydda efter sista modets föreskrifter.

I stolen näst intill satt på ett diskret avstånd en ung man med ett trevligt utseende. Han satt och läste i en tidning och rökte. Överallt lågo kringspridda grupper av semesterfirande. Badstranden var ovanligt livligt besökt denna morgon. Runt omkring sprungo barnen och lekte. En liten flicka, som såg ut som en tjuvpojksaktig zigenarunge, grävde i sitt anletes svett i sanden; hennes lekkamrat, en söt liten älva, begav sig då och då i väg till den unge mannen. Ibland kröp hon fram och tog en titt på Sylvia, vilken fortfarande låg i sin behagliga slummer, omedveten om sin älvlika beundrerska.

När hon slutligen sakta öppnade ögonen, var det för att se en syn, som kom henne att spritta till som vid en elektrisk stöt. Sylvia satte sig upp och solglimtarna i hennes ögon påminde mera om de sprakande blixtarna under ett åskväder. Hon vände sig till den trevlige unge mannen, som tycktes försjunken i sin tidning.

— Er lilla flicka, — sade Sylvia med en liten darrning i rösten — har fullkomligt förstört min hatt!

Den unge manen tittade upp, hövligt förvånad, sedan rosad, — då han följde riktningen av hennes ögon förskräckt.

— Rosa! — skrek han. Trots hans förskräckelse ryckte det i hans läppar.

Tämligen motvilligt närmade sig den lilla flickan nere från stranden. Hon bar Sylvias hatt, bar den mycket försiktigt — full som den var med vatten. Hon närmade sig tveksamt sällskapet, tydligen medveten om, att situationen började bli obehaglig. Så svek henne modet. Hon stannade hos sin lekkamrat. I nästa ögonblick hällde hon vattnet, som fanns i hatten, ned i gropen, som den andra grävt.

— Där! — sade hon och kastade hatten på marken.

En fox-terrier, som satt bredvid den unge mannen, rusade strax fram och sprang sin väg längs stranden med hatten mellan tänderna.

— Ja, nu är den nog färdig! sade Sylvia.

— Jack! Jack! — ropade den unge mannen. — Jag tror inte han kan höra mig, — sade han försvarande.

Sylvia såg föraktfullt på honom. — Spelar det någon roll? — frågade hon kallt. — Er flicka och er hund hade nog skött om min hatt, så att man inte behöver vara orolig för den mera.

Plötsligt började den unge mannen skratta. Det var tydligt, att han inte ville det, men han kunde inte låta bli. Sylvia blängde på honom. Sedan reste hon sig för att gå.

— Men, började den unge mannen, — ni kan inte gå på det viset i solskenet utan hatt. Naturligtvis måste ni låta mig skaffa er en annan. Det finns en utomordentlig affär — Falks — kanske ni har sett den? Deras hattar äro inte dumma. Vill ni komma med nu och välja er en, eller skall jag gå upp till ert hotell och hämta en, så kan ni själv välja ut en hos Falks sedan?

Sylvia var ond ännu. Den där unge mannen skulle minsann få ha nöjet att betala. — Jag vill ha en hatt nu, — sade hon kallt, men från Palms.

Den unge mannen tycktes inte känna till Palms; sannalikt gick hans fru till Falks. Emellertid sade han, — Det är utmärkt. Vänta ett ögonblick.

Han reste sig upp och sprang ned till den lilla Rosa, som ännu stod bredvid sin lilla lekkamrat och inte visste, om hon skulle börja gråta eller ej. Sylvia kunde se, att han gav henne en chokladkaka. Verkligen ett snyggt sätt att behandla en elak barnunge.

Palms var en liten anspråkslös affär med vackra och dyrbara hattar. Sylvia, som slets mellan sin förargelse och sin önskan att låta den unge mannen böta för sitt oblyga skratt, hade blivit lugnare på vägen; men vid åsynen av en mängd tilldragande hattar blev hon genast sig själv igen.

Hennes val var gjort nästan med en gång; men — medgav Sylvia det? — Nej då! Vilken kvinna skulle ha gjort det? Hon provade den ena efter den andra. Biträdet försvann i riktning mot skyltfönstret och kom tillbaka med en hatt dekorerad med blåklint. — Kanske er fru skulle tycka om den här, — sade hon till den unge mannen.

Den unge mannen tittade något förvirrad på hatten, sedan tittade han på Sylvia utan att vända på huvudet. Hon satte på sig hatten. Den unge mannen betalade den, och de lämnade affären.

— Det var kanske, — sade Sylvia utan större tecken till ånger, dumt gjort av mig. Ni kanske vill, att jag skall förklara saken för er fru?

— Det behövs inte alls, sade han och skrattade.

Så talade han om för henne, att han hette Evert Berglin, och att han bodde på Stora Hotellet.

Sylvia talade om för honom, att hon hette Sylvia Lignell och bodde tillsammans med några vänner på Turisthotellet.

På detta ställe i samtalet, och medan Sylvia undrade, hur den unge mannens fru såg ut, kom ett litet sällskap gående på vägen från stranden. En ung vacker kvinna och en tämligen kraftigt byggd man och en söt liten flicka, som tydligen hörde ihop med dem.

— Kom nu, Margret, — sade damen till barnet.

Sylvia greps av en plötslig, oroande tanke.

— Det var ju inte er flicka! — utropade hon. Hennes ansikte blev pionrött av bestörtning.

— Nej, tyvärr — sade herr Berglin. Han småskrattade. — Söt unge: jag tycker riktigt om henne. Sett henne ett par gånger — mumlade han.

— Jag har burit mig åt som en idiot! — förklarade den förvirrade Sylvia. — Naturligtvis trodde jag — varför låt ni mig tro?... Inget under, att ni skrattade.

— Jag log, — förklarade den trevlige unge mannen, — emedan jag var lycklig nog att få göra er bekantskap.

Det lät som han var allvarlig: det var ju alltid småskrattande. Sylvia mumlade: — och om hår hatten.... — hon tog av sig den för att titta på den. — Naturligtvis måste ni låta mig betala den.

Herr Berglin var bestämd. — Det är absolut omöjligt. Jag borde ha sett efter den där flickan.

De grälade om det.

— Ni kanske inte är gift heller — sade Sylvia till slut, då hon måste ge upp, — och det var inte er hund heller?

— Nej, jag är inte gift — sade den unge mannen — men Jack är min hund. Han sitter nog och väntar på mig i entrén till hotellet.

Inte så många månader senare väntade Jack på dem båda två vid en dörr, som de båda hade genomgått.

För svaga, utarbetade, lidande, sjuka män och kvinnor.

Dag för dag visar sig Nuga-Tone vara ett underbart hälso- och kraftmedel för dem som äro sjuka och kraftlösa, som lida av magklämmor eller dålig matsmältning, gas eller sjukningar i mage eller tarmar, hund-värk, benvärk, dålig aptit, reumatiska smärtor och värk, svaga, förslappade nerver, nedsatt motståndskraft, eller dem, vars allmänna hälsotillstånd är nedbrutet.

Nuga-Tone ger rikt rött blod, starka nerver och fast hull; det befriar sjukdomar från deras bördor, lättnar blåskatarr, botar förstoppning, ger magra, svaga kroppar skönt vikt och sätter nytt liv och energi i muskler, nerver och vitala organ. Nuga-Tone säljes med absolut garanti att bli till full belåtenhet, eller pengarna återbetalas. Se garantin å varje paket. Ni kan köpa det på vilket som helst apotek. Tag intet substitut—begär att få den äkta Nuga-Tone.

Betala prenumerationen idag.

Kåseri och skämt.

Också vadhållning.

Historiskt kåseri för S. C. T. av Joseph Swanson.

Att hålla eller, som det mera vanligen säges, "slå vad", fick sin uprinnelse allaredan under de gamla romarnas tidevarv. Den okände kejsar Nero — han som spelade fiol, då Rom brann ned — säges sålunda t. ex. ha vunnit ganska vackra summor på vadhållning. Mest på hästar. Sedermera, då "civilisationen" spritt sig norrröver, blevo våra förfäder vikingarna underkunniga om, hur söderns folk slog ihjäl, inte bara olyckliga människor och djur, utan sin egen dyrbara — tid. Som vanligt oförfärade, adopterade sjöhjältarna utan samvetsförebrådelser en stor del seder och bruk utav vilka vadhållningen så småningom kom att bli ett högst spännande och nöjsamt tidsfördriv. Sålunda säges det, att själva upptäckten av Nordamerika, eller Vinland, som det rätteligen borde benämnas, hade ett vad till upphov. Leif Eriksson påstås nämligen under inflytandet av ett litet, för häftigt mjöddrickande nere på Islands sydvästra hörn, ha blivit sju tunnor topp rasande, när en annan båtskeppare, också mjödig naturligtvis, helt norskt utmanade de närvarande på en tävlingsseglats ända till — Valhalla. Efter många heta "om och men", varunder somliga järnhänta vikingars labbar ibland helt löst vilade på de tveeggade svärdens handtag, upphov slutligen Leif sin tordönsröst, avlastade sig ett halvt tjog ånghammmarkraftiga edsalvor — till både Odens och Thors respektive äror, — samt frågade, om någon hade lust hålla vad med honom om att han först skulle nå Valhalla. Utmaningen antogs ögonblickligen av den andre tävlingsgajne skeppsbefälhavaren, och nästa dag på f. m. lättade de, nu litet nyktrare, sina ankare och styrde kursen mot okända landamären. Ur ganska säkra källor hämtas uppgiften om att detta vad gällde icke mindre än alla Leifs jordägendomar, vilka voro betydliga.

Som vi alla ha oss bekant, — även Colombi avkomlingar tyckas nu börja klia sig i bakhuvudena — blev följden upptäckten av Vinland. Den andre vadhållaren förmodas ha gjort skeppsbrott i närheten av Kanarie-öarna och gick antagligen under med både man och skepp. Men hörde nämligen aldrig mera av dem.

Huruvida denna anekdot överensstämmer med sanningen eller har minsta så kallat fog för sig, överlämnar jag åt er att utfinna. Hur som helst, ett är dock tvärsäkert I och med Vinlands upptäckande upptäcktes inte Grönland eller Labrador eller ens som en stor del lärde runo-översättare vill ha det, Nova Scotia, utan ett visst ställe på den nuvarande amerikanska kusten, där vinrankornas mängfald och innanmäten kom att hypnotisera (?) våra äventyrslystna förfäder till den grad att de vips beslutade sig låta skeppsankarna vila till förmån för mera saftiga ankaren, d. v. s. vinankaren.

Ett stort antal forskare i U. S. A. ha alltsedan Volsteadska torrläggningen igångsatt vittomfattande eftersökningar av Leif Erikssons Vinland, det är själva platsen, varest vinet flyter i strömmar. Hittills ha dock alla deras resultat visat sig negativa.

Om det händelsevis skulle finnas någon oförskämd varelse, som försöker inbilla er att Vinland inte var det nuvarande Amerika, kan ni helt lugnt slå vad med honom — eller henne — att så verkligen var förhållandet. Ty, vem i sunda förnuftets namn kan väl få i sin hjärnknopp att vinrankor växa vilt på — Grönland? Eller på kusten av Labrador? Eller Nova Scotia?

Försök inte!

Som ett unikt exempel på vadhållning i vår tid, så skall jag med sättarens bistånd och redaktörens tillstånd be att få omtala något som tilldrog sig i vårt nu närapå världsberyktade boardinghus häromsistens.

Vår galnaste vadhållare är Ambrosius Oatlund. Varje gång en diskussion urartar sig till dispyt och Ambrosius, som, inom parentes sagt, är mycket munvig och har en alldeles uppåt väggarna skev uppfattning eller, detta högst sällan, rätt, vill han "slå vad". Ni känner kanske till den sorten eller hur? Well, sanningsenligt talat, så har jag aldrig sett honom förlora vare sig pengar eller deras värde på sin vadhållning. Detta beror väl kanske huvudsakligen på att — ingen på allvar vill hålla vad med honom.

Bl. a. fel han lider av utgör otvivelaktigt den stora misstron mot läkare och mediciner, kirurger och operationer, ett av de största. Karlen har nämligen alltid haft den oskattbara förmånen av en riktig järnhälsa. Inte så mycket som en liten blindtarmsoperation har kommit i hans väg på livets stig. Den enda åkomma, som anfallit honom är mändagsfeber orsakad av bakhattsbultning. Härav begripa vi givetvis, att Ambrosius inte — spottade i glaset.

Härom veckan råkade han emellertid ut för ett litet olycksfall. Hemkommen från en våtare ungkarlshippa förlorade han balansen och ramlade ned för boardinghustrappan samt stötte svårt båda sina smalbenspipor — där fläsket var tunnast. Carl Sealund, som bebor rummet näst intill Oatlund var den förste, som kom i nattrocken, samt rusade ned och fick syn på blodet, vilket börjat rinna nedåt skosnörena. Omsider infunno vi oss alla för att bistå den sargade. En hastig undersökning av de blödande extremiteterna övertygade mig ögonblickligen om att en läkare med nål, tråd, bandager och antiseptiska varor måste ofördröjligen inkallas. Under det Sealund med tillhjälp av den sårades egna strumpeband lyckades stoppa blodflödet, telefonerade jag därför skyndsamt efer en doktor. Så fort Ambrosius fick nys om detta, blev han alldeles rosenrasande samt ville slutligen hålla vad med allt och alla, om att han var karl nog att själv ta hand om sina underben. Äntligen uppenbarade sig medicinmannen.

— Jag slår vad, ropade den ännu festöverhettade Oatlund, jag håller vad som helst mot ingeneting, att jag själv utan medikamenter skall läka det ena bensåret fortare än doktorn gör.

Den sistnämnde skrattade hjärtligt och kom till ett halt med sin sömnad.

— Antaget, sa han kort. Men vad eller hur mycket skall det gälla .....

— Läkararvodet! .....

— All right! Mitt honorar då. Vi ta ett ben var. Jag tar ert högra bensår, nu närapå ihopsytt, och ni själv tar hand om det vänstra. Men inga bandager eller salvor, kom ihåg det!

— Ingen fara på taket, doktorn!

Fjorton dar därefter hade moder naturen helat Oatlunds ben. Läkarens var också på god väg att bliva läkt.

Den förstnämnde vann således sitt ovanliga vad. Detta är första gången, jag har sett Ambrosius vinna någonting på vadhållning.

Under bordet.

En dansk tidning omtalar följande lilla historia från en bättre middag i Köpenhamn.

Middagen ifråga hölls av en av stadens mera framstående män, och bland gästerna såg man många av de ansiken, vilka bruka skyla i tidningarnas societetsmotiser, och som alla känna igen och många hälsa på.

En av gästerna var en känd köpenhamnsk direktör, vithärig och stattlig och känd för sina utomordentliga talanger som sällskapsmänniska.

Så kom ögonblicket, då herrarna skulle leta reda på den dam, de skulle föra till bordet. Direktören var som sagt en mycket angenäm sällskapsmänniska, men hans talanger kommo bäst till sin rätt vid kaffet och cigarren, då de roliga historierna började krypa fram o. samtalstonen blev en smula mindre tvungen. Man kan därför lätt tänka sig hans förvåning och nära nog förskräckelse, då han fick se sin bordsdam. Det var en ungdom på kanske nitton vårar, förtjusande söt visserligen, med stora blå ögon och guldblonda lockar. Men hon såg ut att tillhöra någon lantlig sidogren av värdens släkt och såg dessutom till den grad om inte får-så lammaktig ut, att det var nästan pinsamt.

Den noble direktören var inte riktigt glad åt det hela! Han såg närmast förargad ut, då han satte sig till bords, undrande, hur han skulle kunna anpassa sin lekande ultramoderna konversation efter detta lilla, blåögda landsortsbarns horisont.

Det blåögda landsortsbarnet hjälpte honom heller icke det minsta på traven, utan stirrade med drömmande blå ögon bort över ostronen ut någonstans ics blaue hinein. Men plötsligt förändrades hennes kavaljers något trumpna min! Den blev först förvånad och sedan spänt avvaktande. Han hade upplevat något oväntat! — En liten fot sättes sakta och försiktigt på hans eleganta lackpumps och gav den en öm dröjande tryckning samt blev sedan lugnt kvar där.

"Aha, verkligen, ser man på, i det lugnaste vattnet ..." Han kände sig nästan ung på nytt, den gode direktören. Blodet pulserade livsvarmt genom ådrorna och alla möjliga ljuva gamla minnen från den tiden, "då man var några å tjugo", strömmade över honom.

Han försökte fånga en blick ur de milda, blå ögonen vid hans sida, men de blickade fortfarande lika oberört ut i rymden. "Så illistig hon är den lilla, det skulle man faktiskt inte kunnat tro. ...

Direktören gjorde en fin manöver. Han tappade sin serviett och med en hastig ursäkt böjde han sig ned under bordet och grep ett varmt fast tag om den där mjuka tingesten, som vilade på hans fot. — Handen slöt sig om en hundtass.

Värdfolkets collie hade smugit sig in i festsalen och helt stilla och beskedligt lagt sig under bordet just framför fötterna på herr direktören. Det blev långsamt att ligga stilla i fängden, och så hade den tyste iakttagaren av vad som försiggick under bordet helt plötsligt för att ligga bekvämare placerat en tass på en elegant lackskö.

S. k. bild ur livet.

Jag bor vid en trång liten gata någonstans i en förstad. Det gör mig inte så mycket att gatan är obetydlig. Jag är nämligen sällan hemma. Dessutom finns det skvallerspegel.

För några veckor sedan råkade jag en kväll kasta en blick ned på huset på andra sidan. Det lyste ur ett fönster, och jag såg tydligt, utan att anstränga mig, en pojke och en flicka i tjugoårsåldern sitta och prata därinne. Flickan var ganska söt, och jag kände ett styng av avund mot pojken. Själv har jag nämligen ingen flicka att prata med. Nästa kväll såg jag samma sak, men då satt flickan i pojkens knä. De kysstes. Eftersom jag inte intresserar mig ett dugg för andra människors kärleksaffärer, stod jag kvar en lång stund och såg på. Till slut släcktes ljuset och pojken gick sin väg. Det upprepades en tid, och jag stannade hemma om kvällarna. Flickan var nämligen, som sagt, ganska söt.

Men rätt som det var slutade idyllen. En kväll blevo de osams, och pojken svor, så att det hördes ända upp till mig. Flickan blev tydligen inte svaret skyldig, och de grälade med en fermitet, som om de varit gifta i flera år. Till slut gick pojken — innan ljuset var släckt.

Jag kände mig bedrövad. Skådespelet på andra sidan gatan hade en viss förbindelse med min ekonomi. Så länge det varade, kunde jag saklöst låta bli att gå ut på kvällarna och supa upp min avlöning. Jag hade mycket roligare hemma och sparade dessutom en hel del pengar.

Nästa kväll var det mörkt och tyst där nere, och jag måste gå på krogen för att få se sköna kvinnor och glada män. Nästa kväll var det likadant. Nästa också. En enkel addition gav vid handen att jag på dessa tre kvällgjort slut på sextio kronor. Det var för mycket.

Vad man än säger om mig, är jag en man med tur. I lördags förra veckan träffade jag mannen, som brukade sitta och prata med flickan. Fast jag inte kände honom, gick jag fram och frågade, om jag fick bjuda honom på något.

— Det kan herrn väl få. En bärsa skulle vara sniskigt just nu.

Fast jag inte riktigt förstod allt vad han sade, begrep jag ändå, att han biföll mitt förslag, och vi gingo in på en klass två-krog. Efter några minuter ryckte jag fram med mitt ärende. Jag var rädd för att sära hans finkänslighet, så jag uttryckte mig i så väl valda ordalag som möjligt:

— Jag skulle alltså slutade jag, vara er synnerligen förbunden om ni ville taga flickan till nåder igen. Hon är så söt att ni inte bör ha något särskilt emot hennes utseende.

Den andre smålog:

— Nej, det gör jag inte. Hon bor så djädrans långt bort i utkanterna, och jag har fått en ny fjälla på närmare sikt. Men om herrn ger mig en tis, ska jag skaffa en grabb som sitter där var eviga kväll en hel vecka!

Nästa kväll satt en ny pojke i tjugoårsåldern och pratade med flickan. Kvällen därpå satt hon i hans knä. Han släckte ljuset innan han gick.

Nu kan jag åter börja sätta in pengar på sparbanksboken.

Historier.

Jag har en alldeles ny historia, sade Vik. Det var en herre som skulle över en å.

— Nåå vidare.

— Jo, han fick inte simma över den, inte flyga, inte bygga någon bro, och inet ro för att komma över den. Hur bar han sig åt?

— Det vet jag inte.

— Jo, han rodde.

— Ja, men de fick han ju inte göra.

— Nåå, men de gav han sjutton i.

En minuts paus.

Då kan jag en, som är mycket bättre, sade öl. Det var en herre, som skulle över en annan å.

— Jasså, hur gick det då?

— Jo, han fick inte heller simma över den, inte flyga, inte bygga någon bro, och inte ro för att komma över den. Hur bar han sej åt?

— Det vet jag inte. Om han inte rodde över förstås!

— Jo, han köpte ån, och kom över den billigt.

Här bar man ut herr Vik.

Efter en stund kom herr Vik in igen.

— Vet ni vem som är världens bästa trädgårdsmästare?

— Nej.

— Jo, det är min vän Olsson. Han satte hårom dagen en rova mitt på torget och fick en minnesbeta.

Här smålog herr öl och sade:

— Ja, men vet herrskapet vad det är för likhet mellan en bankkamrer och en flaska eter?

— Jadå, svarade herr Vik mycket rappt. Bägge avdunstar.

Herr öl smålog kyso och fortsatte:

— Om de inte äro korkade ja.

Här bar man ut herr Vik.

Efter en stund kom herr Vik in igen.

— Jag kan en vits, sade han. Men den kanske är gammal.

— Låt oss höra.

— Jo, de va en kung som sa till en herre att han var så kvick att det blixtrade.

Vet ni va karln svarade.

— Jadå, svarade herr öl med ett självsäkert leende, "blixtrar den en, så Gustaf den femte."

Då bar man ut herr öl. Och han fick aldrig komma in igen. Varför her Vik helt obehindrat kunde berätta den absolut sist histolen om Kalle och Ada.

K. de M.

SANNOLIKT.

A.: "Min herre, var det åt mig ni skrattade?"

B.: "Ja, det tror jag. Ju mer jag ser på er, dess troligare förekommer det mig."

SANNINGEN OCH EN BALLONG

Det stora varuhuset delade ut reklamballonger till alla barn, om det kom hundratals. En liten pojke frågade om han inte kunde få två.

— Nej, — sade biträdet, — vi ge blott en ballong åt varje barn. Men du har kanske en bror?

Det var en sanningskär men klok pojke, och han svarade:

— Nej, det har jag inte. Men min syster har en bror, och jag kan taga ballongen åt honom.

DET VAR EN GANG

en ung flicka från Stockholm, som var oshinglad och inte visste vad jazz var för något.

Det var en gång en äldre fru, som i hela sitt liv aldrig druckit en kopp kaffe.

Det var en gång en ung, söt dam, som, när hennes fästman frågade om han fick ge henne en blåräv i present, svarade att det gick lika bra med ett kaninskinn.

Det var en gång en skräddare, som alltid hade färdigt när han lovade.

Det var en gång en semester, när det inte föll en droppe regn.

OBEFINTLIG.

En mydighet, som hade anledning inhämta närmare upplysningar om en viss Anna Nilson, lydande titeln evangelist och bördig från Bolleebygd, tillskrev, berättar St. D., pastorsämbetet i nämnda pastorat, och utbad sig närmare underrättelser om evangelisten Anna Nilson.

Så gott som omgående ingick svar, undertecknat av pastorn i församlingen saht så lydande:

"Pastorsämbetet i Bollebygd känner endast fyra evangelister, Matteus, Marcus, Lucas och Johannes, samtliga döda."

LÖNEFÖRHÖJNINGEN.

Thomas var ej vidare klyftig av sig och trots alla ansträngningar kunde han ej skaffa sig en plats.

Slutligen fick han en idé. Han skulle arbeta för ingenting i fjorton dagar.

På dessa villkor engagerade herr Smith honom genast.

När de fjorton dagarna förflutit, bad Thomas om "löneförhöjning".

— Vad är det ni nu har i lön? frågade herr Smith.

— Ingenting.

— Nåväl min gosse, då får ni dubbelt så myrket.

Och Thomas var fullkomligt nöjd — till dess han fick tid att närmare tänka på det frikostiga anbudet.

ALDRIG I LAG.

Herrn: "Vas nu inte trumpen, kära Matilda. Jag uppfyller ju dina minsta önskninga."

Frun: "Jaha, det är nog riktigt, bara de allra minsta."

På tal om krabbor.

Krabbor är väldigt gott. Särskilt när de äro riktigt fint tillagade och naturligtvis under förutsättning att de äro färska.

Denna del av historien kan kanske kallas för litet köksfilosofi, men det, som nu kommer är däremot, i motsats till vanlig filosofi och liknande problem, fullkomligt sannt.

I Prince Rupert i det vackra British Columbia, finnes tvenne synnerligen välkända konsuler, herrar Olof Hansson och John Dybhavn, den förre svensk och den senare norsk konsul. Dessa bägge herrar upptändes i bland av synnerligen vacker människokärlek, som en gång om året tar sig uttryck i att redaktionen får mottaga en härlig sändning av finfina västkustkrabbor. Så skedde också i år, och på självaste nyårsaftonen förekom det högtidliga ögonblicket då dessa ytterst läckra skaldjur skulle stoppas in i redaktionens mer eller mindre sura ansikten. Ute hos mäktig chefen hade lunchen arrangerats av chefens chef (för köksdepartementet nöta bene) och runt om bordet fylkades hela den illustra staben då utportioneringen skulle försiggå. Där sutto, som glupska gäster, allvarliga Hägglund, stillsamma mrs. Johnson, frodiga Rydberg, vitsiga Wilhelmson, trevliga Johnson, allas vår Olga, dansanta Mary och referenten när mäktig chef på ett älskvärt sätt förelog utdelningen. Att det hela smakade prima behöver väl knappast nämnas och de närvarande bedja genom dessa enkla rader få frambära sitt varmaste tack för den välkomna nyårsgåvan. Nu gå vi bara och vänta på nästa nyårsafton med, som vi hoppas, ty åtföljande krabbskiva.

Fru Johnson.

För att förebygga HOSTA, FÖRKYLNINGAR och LUNGSKJUKDOMAR använd

Peps

PEPSTABLETTERNA motarbeta och läka alla slags sjukdomar och obehag i andhämtningsorganen samt bota på ett effektivt och snabbt sätt förkylning och hosta, även i de mest svåra fall.

Genom att Pepstabletterna komma i direkt förbindelse med de angripna organen och smittopunkterna, samt på grund av Pep's stora medicinska värde och sina naturligt helande egenskaper, är Peps det enda verkligt effektiva medlet för sådana sjukdomar.

INANDNINGSMEDICINEN PAR PREFERANCE

FÖR HALS OCH BRÖST

25c per box, innehållande 35 silverpappersbeklädda tabletter. Finnes hos alla apotekare och handlare.

SKANDINAVER!

Om Ni önskar få specerivaror av bästa kvalité för bästa och lägsta priser handla hos os. 5% rabatt på varje $5.00 kontant order.

Kaffe per pund	$ .50	14 pund risgryn	1.00
Vårt bästa kaffe	.60	Ljusröd lax	.22½
17 pund vita bönor	1.00	Corn, per kanna	.20
Svenska bruna bönor per pund	.25	Ärter, per kanna	.20
Gula ärter per pund	.10	Tomater, 2 kannor	.35
Bitsocker, 2 pund för	.25	Kvastar, .60c—70c—	1.00
10 pund kanna Corn Sirup	.85	Gaffelbitar per burk	.55
		Ansjovis	.55
		"Ry-Krisp" bröd per pkt.	.45

BERGQUIST BROS. Kinistino, Sask.